

Arrest

**nr. 66 776 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk binnengekomen op 1 mei 2011. Op 2 mei 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 2 mei 2011 werd tevens, op basis van de vingerafdrukken, vastgesteld dat de verzoekende partij voorheen ook in Polen geweest is. Op 3 april 2011 werden in Polen de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen.

Op 26 mei 2011 worden de Poolse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (c) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

Op 30 mei 2011 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten N.E. (...)

geboren te Tbilisi, op (in) 01.04.1954

van nationaliteit te zijn : Georgië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 02/05/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij een dag eerder in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Georgische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 01/04/1954.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 02/05/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Polen op 03/04/2011. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor van 02/05/2011 op de dienst Vreemdelingzaken dat hij op 02/04/2011 uit Georgië is vertrokken en via Wit-Rusland naar Polen is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij er op 3 of 4 april werd opgepakt en dat hij verplicht werd asiel te vragen. Betrokkene verklaart dat hij de beslissing niet heeft afgewacht en op 30/04/2011 naar België is vertrokken. Betrokkene reisde samen met zijn partner G. N. (...) (ov....) en diens zoon G. T. (...) (ov ...) naar België waar ze ook samen asiel vroegen op 02/05/2011.

Op basis het Eurodacverslag en de verklaringen van betrokkene werd op 26/05/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 30/05/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c. Ook voor zijn partner (ov...) en diens zoon is een terugnameakkoord met Polen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij homoseksueel is, wil huwen met zijn partner en dat dit in België kan. Het feit dat het homohuwelijk in Polen niet mogelijk is doet geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene is vrijwillig uit Polen vertrokken zonder een beslissing af te wachten en slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal

blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Betrokkene verklaart verder nog dat hij in het opvangcentrum in Polen problemen had met Tsjetsjeense asielzoekers en er aangevallen werd. Betrokkene diende zich in dit geval te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene hiertoe enige stappen heeft ondernomen, noch dat de bevoegde Poolse autoriteiten geen gevolg zouden willen of kunnen geven aan de klachten van betrokkene. De partner van betrokkene (ov...) verklaarde tijdens zijn verhoor op onze diensten van 02/05/2011 dat de problemen in het opvangcentrum te wijten waren aan hun seksuele geaardheid. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen dat eventuele problemen die zouden ontstaan zijn in het opvangcentrum zouden te wijten zijn aan hun seksuele geaardheid. Betrokkene zelf maakt bovendien geen melding van het feit dat de verklaarde problemen zouden zijn ontstaan ten gevolge van hun seksuele geaardheid.

Uit informatie waarover DVZ beschikt (stuk 1) en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd, blijkt dat asielzoekers in Polen, indien zij zich niet veilig voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens, zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te verblijven. Hoewel deze informatie gericht is op de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, wordt nergens gespecificeerd dat deze mogelijkheid enkel geldt voor Tsjetsjeense asielzoekers. Er wordt namelijk enkel melding gemaakt van "personen" die zich niet veilig voelen in een opvangcentrum. Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).

In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene aan diabetes te lijden. Nergens in het dossier zijn medische attesten aanwezig, bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"A. Dat de dienst Vreemdelingenzaken verzoeker heeft gehoord op 5 mei 2011;

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor aan DVZ heeft vermeld om welke specifieke reden hij in België asiel aanvraag en niet kon blijven in Polen;

Dat verzoeker herhaaldelijk heeft verklaard dat de Poolse autoriteiten niet respectvol met zijn geaardheid en die van zijn partner zijn omgesprongen;

Dat de informatie die verzoeker gaf in Polen tijdens zijn interview, niet vertrouwelijk werd behandeld;

Dat hierdoor verzoeker problemen kreeg met het personeel van het opvangcentrum en met Tsjetsjenen en Georgiërs;

Dat zelf het zoontje van verzoekers partner werd geslagen omwille van de geaardheid van verzoeker en zijn partner;

Dat verzoeker blootgesteld werd aan allerlei pesterijen en vernederde handelingen van zowel het personeel als andere asielzoekers in het centrum;

Dat verzoeker hierdoor vervolgens zijn reis heeft verdergezet naar België;

Dat verzoeker uiteindelijk naar België is gereisd en aldus op 1 mei 2010 in België is aangekomen;
B. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag;
Dat op 26 mei 2011 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten werd verstuurd;
Dat op 30 mei 2011 de Poolse autoriteiten lieten weten dat het verzoek tot terugname voor verzoeker en zijn minderjarige zoon in te willigen op basis van de Dublin-II-Verordening;
Dat met betrekking tot de verklaringen over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten, de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat er geen bewijs werd geleverd van de aangehaalde feiten;
Dat verzoeker zagezegd bescherming moest zoeken bij de Poolse autoriteiten;
Dat er niet mag worden vergeten dat verzoeker in een opvangcentrum verbleef en er weinig of geen informatie werd gegeven aan verzoeker omwille van zijn geaardheid;
Dat verzoeker absoluut niet op de hoogte werd gesteld dat hij enige vorm van bescherming zou kunnen krijgen;
Dat de Poolse autoriteiten deze bescherming niet zullen en kunnen geven aan verzoeker en zijn partner aangezien ze al enige tijd werden blootgesteld aan vernederde handelingen en pesterijen door het personeel;
Dat zelfs door de geaardheid van verzoeker, de behandeling van zijn asielaanvraag, op een niet vertrouwelijke manier gebeurde;
Dat homohuwelijken in Polen nog steeds verboden zijn;
Dat een behandeling van de asielaanvraag van verzoeker in Polen strijdig zou zijn met art. 3 EVRM 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederde behandelingen';
Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf vermeldt dat Polen lid is van het EVRM en een lidstaat is van de Europese Unie;
Dat toch art. 14 EVRM benadrukt moet worden, waar 'Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status'.
Dat in Polen de homoseksuele geaardheid van verzoeker en zijn partner niet werd aanvaard;
Dat verzoeker helemaal niet de intentie had om naar België te komen;
Maar dat hij ontdekte dat de Poolse autoriteiten zijn asielaanvraag niet op een correct, discrete en vertrouwelijke manier wilden behandelen;
Dat verzoeker de pesterijen en vernederingen niet meer aankon en hierdoor besloot naar België te komen;
Dat verzoeker en zijn partner naar een land wilden gaan waar homohuwelijken toegelaten waren;
Dat de beslissing niet wettig verantwoord is;
Dat motivering als dusdanig onjuist is en bijgevolg artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen dd. 19 juli 1991 schendt."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers stelling als zouden zijn rechten in Polen geschonden worden om voornoemde reden, niet gestaafd wordt.
De lidstaat Polen is verdragspartij bij de E.U. Verordening nr. 343/2003, alsook bij de Conventie van Genève. Tevens is Polen partij bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.
Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt omwille van zijn seksuele geaardheid.
Dienaangaande werd de bestreden beslissing overigens reeds zeer uitvoerig gemotiveerd.
Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen en uitvoerig gemotiveerd, rekening houdende met de door verzoeker aangehaalde redenen om in België een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Het enige middel van verzoeker is niet ernstig."

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 16.1.c van de Dublin II-verordening, wordt toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij, dat alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden wordt uitgevoerd, dat Polen de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat er niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij blootgesteld zal worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, dat de verzoekende partij zich voor de problemen die zij in het opvangcentrum gekend heeft tot de Poolse autoriteiten moest wenden, dat de verzoekende partij ook niet aantoonde dat de Poolse autoriteiten geen gevolgen zouden willen of kunnen geven aan de klachten van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij geen enkel bewijs bijbrengt dat de problemen te wijten waren aan haar seksuele geaardheid, dat enkel de partner van de verzoekende partij melding heeft gemaakt van problemen met betrekking tot de seksuele geaardheid, dat de verzoekende partij zelf hierover geen melding gemaakt heeft, dat uit de informatie opgevraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat indien asielzoekers zich niet veilig voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kunnen vragen aan het Office for Aliens, zodat ze zich elders kunnen vestigen, dat er nergens gespecificeerd wordt dat deze mogelijkheid enkel geldt voor Tsjetsjeense asielzoekers, dat buitenlanders zich kunnen richten tot het bureau van de Human Rights Defender om hun rechten en vrijheden te beschermen wanneer ze menen dat die geschonden zijn door de openbare instellingen, dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij diabetes heeft, maar dat nergens in het dossier medische attesten aanwezig zijn, dat bijgevolg de Belgische autoriteiten geen reden hebben om aan te nemen dat betrokkenen niet zou kunnen reizen en dat een behandeling van de asielaanvraag op grond van de artikelen 3.2 of 15 van de Dublin II-verordening derhalve niet aan de orde is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 16.1.c van de Dublin II-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen luiden als volgt:

- artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

- artikel 16.1.c van de Dublin II-verordening:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij in Polen op 3 of 4 april 2011 asiel heeft aangevraagd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze aanvraag afgesloten werd. Bijgevolg wordt terecht vastgesteld dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Dit gegeven wordt evenmin door de verzoekende partij betwist. Het onderdeel dat de schending van de formele en materiële motiveringsplicht aanvoert is niet gegrond.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 3 EVRM aan. Ze stelt dat ze omwille van haar geaardheid problemen heeft gehad in het opvangcentrum in Polen, dat ze niet op de hoogte gesteld werd dat zij enige vorm van bescherming zou kunnen krijgen in Polen en dat de behandeling van haar asielaanvraag omwille van haar geaardheid op een niet vertrouwelijke en niet correcte manier gebeurde.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28

maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij ook niet aangegeven dat ze in het opvangcentrum in Polen problemen gehad heeft omwille van haar geaardheid. De verzoekende partij heeft op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij in België een asielaanvraag heeft ingediend geantwoord: *“Ik ben homoseksueel. Ik wil huwen met mijn partner en in België kan dat.”* Voorts heeft de verzoekende partij bij de vraag *“andere nuttige informatie”* nog gesteld: *“In Polen kreeg ik geen Georgische tolk. Ik heb problemen gekregen in het opvangcentrum met Tsjetsjenen. Bijna elke avond waren er gevechten en ik ben er zelfs bijna vermoord door twee Tsjetsjenen.”* De seksuele geaardheid bleek uit het gehoorverslag van de partner van de verzoekende partij en werd om die redenen in de bestreden beslissing besproken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt heeft zij geen problemen in Polen omwille van haar geaardheid aangehaald tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij niet het minste bewijs neerlegt dat haar beweringen hieromtrent kan staven. In de bestreden beslissing wordt er terecht gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij stappen ondernomen heeft om hierover een klacht in te dienen bij de Poolse autoriteiten en dat zij geen gevolg zouden willen of kunnen geven aan de klacht van de verzoekende partij. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat indien de verzoekende partij zich niet veilig voelt in een opvangcentrum in Polen zij financiële bijstand kan vragen aan het Office for Aliens, zodat zij zich elders in Polen kan vestigen. De verzoekende partij is bijgevolg niet verplicht om in het opvangcentrum te blijven. Voorts wordt er in de bestreden beslissing ook terecht gesteld dat de verzoekende partij zich tot het bureau van de Human Rights Defender kan wenden om haar rechten en vrijheid te beschermen wanneer zij meent dat deze geschonden worden door de openbare instellingen. Bovenstaande motieven en gegevens worden door de verzoekende partij in haar verzoekschrift evenmin betwist. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit de e-mail van woensdag 17 maart 2010, dat ook het UNHCR van mening is dat in Polen bescherming door de politie beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de Poolse autoriteiten haar asielaanvraag niet op een correcte, discrete en vertrouwelijke manier willen behandelen, maar zij laat na dit verder te preciseren en in concreto aan te tonen wat er precies gebeurd is. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen tolk aanwezig was bij haar gehoor tijdens de asielprocedure in Polen, wordt er op gewezen dat dit niet met een begin van bewijs aangetoond wordt. Bovendien houdt dit op zich nog niet een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in. Ook stelt ze in haar verzoekschrift dat ze slachtoffer was van pesterijen en vernederingen. Wederom laat de verzoekende partij na om dit in concreto aan te tonen en te preciseren wat er precies gebeurd is. In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekende partij uit in algemene en vage termen haar bezorgdheid omtrent de bescherming in Polen, doch laat na deze te concretiseren betreffende haarzelf. Het gegeven dat in Polen homohuwelijken verboden zijn, maakt op zich geen schending uit van artikel 3 EVRM en is evenmin een grond om een asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt in België te behandelen.

De Raad dient derhalve te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens, dat de gegevens niet correct werden beoordeeld of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. In casu maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 14 van het EVRM in het middel zelf aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 14 van het EVRM en het citeren van dit artikel. Deze handelwijze

voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN